

# Jak ryba vtiskla Naději do básníkovy duše

Byl jeden Poet, co psal ódy na radost,  
než vladař uložil mu psaní jako povinnost,  
za jejíž splnění mu dá stříbra dost.  
Básník již netvořil krásu ze srdce,  
když skrze jeho ruku psal paměti vládce.  
Veršoval-li jinak, než mu velel cit,  
krásná slova odešla, než je stačil sestavit.  
Múza ho opustila a jeho dny šedly,  
verše na objednávku se nepovedly.  
Dřív veselého ducha uchopila mrzutost,  
pro třicet stříbrných, ztratil k Pravdě most.

Básník ronil slzy, když znova a znova  
v paměti své marně, lovil krásná slova!  
Do jeho mysli, z níž ztrácela se radost,  
vkrádala se tiše nespokojenost.  
Strádajíc na těle i duši pak ten básník,  
vzal na statku práci jako chasník.  
Však drží ho přání psát krásné verše zas!  
Kéž Světlo poznání umožní mu pochopit,  
že jen touhyplný a světlý cit  
uschopní ho slyšet něžné múzy hlas!

Jednou v podvečer, když u jezera seděl,  
na klidnou vodní hladinu zasněně hleděl.  
Z šatů, ušitých z vybledlých vzpomínek,  
vytáhl malý chlebový bochánek.  
Pomyslel si, že v jezeře plave ryba,  
se kterou se rozdělí o svou skývu chleba.  
Pak rozlomil bochník, snědl polovinu  
a drobky z druhé rozčeřil vodní hladinu.

Večer po setmění a po západu slunce,  
za třpytu hvězd a svitu měsíce,  
uviděl rybu, vzácného zlatého sumce.  
Zčista jasna se z jezerní hlubiny vynořila  
a užaslého chasníka přímo oslovila:

„Máš dobré srdce, nakrmils mou rodinu,  
za to ti povím radostnou novinu.  
Duchovní Touhou získáš opět spojení  
s múzou, co pomůže ti s tvorbou básní.  
Učiň ze své duše vyladěný nástroj  
na který může Tvůrce čisté tóny hrát!  
Nadání propůjčil ti Života Zdroj,  
jehož služebnice ti bude slova našeptávat!

Však chceš-li slyšet šepot něžných múz,  
nesmíš mít v duši ni stín z těch hrůz,

co otravují lidská srdce napříč světem  
v té honbě lidí za úspěchem.  
Svou chtivou a panovačnou povahou  
dnes lidstvo ničí - kdysi přenádhernou  
Matičku Zemi - Planetu Modrou.

Plaché múzy, co potřebují mír a klid  
milují Hospodina a jeho lid!  
Národ, který ví, co má člověk mít:  
Upřímné srdce a nezkalený cit!

Naplň své nitro touhyplným citem,  
zavři své oči a staň se slavíkem.  
Vzlétni do výšin a snes dolů báseň,  
jejíž slova budou mnohá srdce hřát!  
Když teď už víš, co je duševní tíseň,  
nebudeš nikdy ve svých verších lhát!  
Nádherná slova neminou tvůj sluch  
bude-li jim naslouchat tvůj duch!

Loučím se s tebou a nezapomeň,  
že úspěch nebude jen tvé snahy žeň.  
Střez se za své dílo sklízet ovace,  
však už víš, že sláva je nakyslé ovoce.  
Ješitnost kalí zrak a zatemňuje srdce.  
Ty, já i múza, ač rozdílní jsme druhem  
jak malincí jsme před Hospodinem!  
Nebeskému Otci náleží náš dík  
když smíme Jeho Dary druhým přiblížit!“

Končila slovy: „S Bohem a na shledanou!“  
Máchla ploutví a zmizela pod hladinou.

Stará vrba toho setkání byla svědkem  
a kdyby chtěla, nikomu o tom nepoví.  
Naštěstí mlčenlivá nebyla a tajemství  
mým uším svěřila. Sice jen šeptem,  
když jsem jí slíbil napůl žertem,  
že kromě Vás se o tom nikdo nedoví.

---

Richard Chmelář

From:  
<https://duhovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:  
[https://duhovnipodpora.vzestup.net/pismo/poezie/richard\\_chmelar/jak\\_ryba\\_vtiskla\\_nadeji\\_do\\_basnikovy\\_duse](https://duhovnipodpora.vzestup.net/pismo/poezie/richard_chmelar/jak_ryba_vtiskla_nadeji_do_basnikovy_duse)

Last update: **16.04.2017 17:51**

